

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1359

Dosar nr.1575/35/2007

Ședința publică de la 11 X 2009

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

La 4 X 2009 s-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului X în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii X și Agenției Naționale de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr.X/CA/2008 - P.I. din 6 X 2008 a Curții de Apel X-Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal .

Dezbaterile au fost consemnate în încheiere cu data de 4 X2009, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 11 X 2009.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată la data de 15 X 2007 precizată ulterior, reclamanta S.C."X"SA a chemat în judecată Agenția Națională de Administrare Fiscală, Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii X și Direcția Generală a Finanțelor Publice X, solicitând anularea pct.1 și 2 din decizia emisă în contestație nr.X din 12 X 2007 și în întregime, a deciziei de impunere nr.X din 14 X 2007 pentru suma de X lei, din care X lei impozit pe profit cu penalitățile aferente și X lei vărsăminte pentru persoane cu handicap cu majorări.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că nelegal, s-a extins controlul obligațiilor bugetare în afara perioadei de 3 ani prevăzute de Codul de procedură fiscală și, de asemenea, că nu s-a

stabilit corect ponderea veniturilor obținute de la punctul de lucru Roșia raportat la volumul total al veniturilor.

Reclamanta a mai arătat că, referitor la vărsămintele prevăzute de art.43 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.102/1999, societatea nu datorează contribuția. Astfel, pentru intervalul 1 X 2002 – 28 X 2002 nu s-a făcut dovada că ar fi refuzat angajarea unor persoane cu handicap, obligația fiind de altfel prescrisă, iar pentru perioada 29 X 2002 – 31 X 2006 nu au existat astfel de persoane pentru a fi angajate în muncă.

Prin sentința nr.X din 6 X 2008 Curtea de Apel X-Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea și a anulat parțial deciziile contestate pentru suma de X lei reprezentând contribuție la fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap în perioada 29 X 2002 – 31 X 2006, dobânzi de X lei și penalități de X lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că punctul de lucru X pentru activitatea căruia reclamanta nu a calculat impozit pe profit nu este o zonă defavorizată, astfel că societatea nu beneficiază de facilități fiscale.

Cu privire la vărsămintele prevăzute de art.43 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.102/1999, instanța a reținut că termenul de prescripție fiscală fiind de 5 ani, nu a fost depășit și că, deși reclamanta nu a solicitat trimestrial repartizarea de persoane cu handicap, pentru perioada 29 X 2002 – 31 X 2006, este exceptată de la obligația de plată, întrucât nu existau astfel de persoane în evidența Agenției pentru ocuparea forței de muncă Stei, județul X.

Împotriva sentinței au declarat recurs pârâtele, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Astfel, pârâtele au invocat prevederile art.43 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.102/1999, potrivit cărora, reclamanta avea obligația de a solicita trimestrial repartizarea de persoane cu handicap, condiție pe care nu a îndeplinit-o și care nu poate fi suplinită printr-un înscris, din care să rezulte că societatea ar fi fost în imposibilitate de a încadra astfel de persoane, deoarece în evidența agenției locale nu existau astfel de persoane cu dizabilități.

Prevederile legale fiind imperative – au arătat pârâții – societatea a fost în mod corect sancționată cu obligarea la plata către bugetul de stat a contribuției instituite în scopul întreținerii și protejării persoanelor cu handicap.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea va constata că recursul este fondat, urmând a fi admis și a se dispune casarea sentinței și pe fond, respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

Astfel, conform art.42 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.102/1999, în vigoare la data raportului juridic dedus judecății, persoanele juridice care au minimum 100 de angajați au obligația de a angaja persoane cu handicap, cu contract individual de muncă, într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, iar în cazul nerespectării acestei obligații, vor plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul locurilor de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

Potrivit art.43 alin.2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.102/1999, persoanele juridice trebuie să dovedească faptul că au solicitat trimestrial agenției județene pentru ocuparea forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap.

În toată perioada controlată, reclamanta nu a adresat nici Agenției Județene X pentru Ocuparea Forței de Muncă, nici agenției locale din Stei astfel de solicitări, care să conțină și informații privind activitatea desfășurată și meseriile sau profesiile cu posturi vacante pentru angajare, pentru ca instituția abilitată să poată aprecia dacă există persoane cu handicap compatibile pentru ocuparea unui loc de muncă.

De-abia în timpul controlului, la 2 X 2007, reclamanta s-a adresat Agenției locale X, solicitând să i se comunice dacă au existat în evidențe persoane cu handicap care puteau fi repartizate la societate, agenția răspunzând că reclamanta nu a depus oferte de loc de muncă pentru persoane cu handicap potrivit Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.102/1999 și că în intervalul 2002 -2006 nu a înregistrat în evidență nici o persoană cu handicap.

Această ultimă mențiune nu exonerează societatea de plata contribuției prevăzute de art.43 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.102/1999, întrucât pe de o parte, dovada solicitării periodice de repartizare a unor persoane cu handicap este cerută imperativ de dispozițiile legale susmenționate, neputând fi considerată o simplă formalitate, iar pe de altă parte, verificarea evidenței unor astfel de persoane a vizat doar agenția din localitatea Stei și nu cea județeană, abilitată să răspundă.

În consecință, Curtea va admite recursul declarat de pârâte și în raport și de faptul că obligațiile fiscale ale societății au fost corect calculate, astfel cum reține și raportul de expertiză contabilă, va casa sentința și va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului X în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii X și Agenției Naționale de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr.X/CA/2008 - P.I. din 6 X 2008 a Curții de Apel X-Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal .

Casează sentința atacată și pe fond, respinge acțiunea formulată de reclamanta S.C."X"SA X, ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 11 X 2009.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
XX

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X